

Εἰς ἀνὰ ἄνθρωπον

πείρα, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ κορεσθῇ ἡ δίψα τοῦ εἰλικρινείας καὶ δικαιοσύνης. Πᾶν ὅτι ἤγγισεν εἶχε ρυπάνει τὰς χεῖράς του, πᾶσαν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν ἐγεύθη εἶχε παρακολουθήσει ἀηδία, καὶ ὡς οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ μετρήσωσι τὰς μάχας εἰς τὰς ὁποίας παρευρέθησαν δι' ἰσαριθμῶν πληγῶν, οὕτω καὶ ὁ Οὐλρίχος ἔκαστον τῶν ἐρώτων του διὰ μιᾶς προδοσίας. Ἀδύνατον ἐκ τούτου ἦτο εἰς αὐτόν, πολιορκούμενον εἰς τὴν μοναζίαν του ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος νὰ μὴ εὕρισκῃ ἀφορμὴν ἀναθέματος κατὰ τοῦ βίου.

Τὸ μέγιστον τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων εἶναι ἡ πρόωρος ὥριμότης. Ἀληθῶς ἀξιόζήλευτοι εἶναι ὅσοι ἔφθασαν βραδυποροῦντες εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ διακρίνῃ τις τὰ ἐγκόσμια ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν. Ἐνῶ οἱ πρόωγως ἀναπτυχθέντες σπαράσσονται ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν τῆς πραγματικότητος, ὅτε ἔπρεπε νὰ ἐντρύψωσιν ἀκόμη εἰς τὰ ἀπατηλὰ ὀνειράτα τῆς νεανικῆς ἡλικίας. Εἰς τοὺς δυστυχεῖς τούτους, ὅσῳις τοὺς ἀπαντῶμεν, πρέπει νὰ τείνωμεν συμπάθως τὴν χεῖρα. Ἀδικον τῷ ὄντι θὰ ἦτο ν' ἀπαγορευθῇ τὸ παράπονον εἰς τοὺς πληγωμένους, ἡ δὲ εἰρωνεία ἢ καὶ αὐτὰ αἱ βλαστημίαι εἰκοσιπενταετούς ἀπογοητευμένου οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρὰ θρήνος ἐπὶ τῇ πρόωγῳ στερήσει πάσης ἐλπίδος.

Πολὺ μᾶλλον παρὰ ῥομαντικὴ ἰδιοτροπία, ὁ λό-

γος ὁ κινήσας τὸν Οὐλρίχον νὰ ζητήσῃ ἄσυλον μεταξὺ τῶν ἐργατῶν ἦτο προϊόν ὠρίμου σκέψεως περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς κοινωνικῆς ἀνισότητος. Τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις διαφθοράν καὶ ἀνικανότητα πρὸς εὐτυχίαν κατήντησε νὰ θεωρῇ ὡς ἀντίτιμον τῶν παντοίων ἄλλων τῆς τάξεως ταύτης πλεονεκτημάτων.

— Δίκαιον εἶναι, ἔλεγε, νὰ στερῶνται πάσης εὐτυχίας, ἥτις οὔτε ἀγοράζεται οὔτε κληροδοτεῖται, ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδαψίλευσεν ἡ Τύχη ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ προμηθεύσῃ τὸ γένος καὶ ὁ πλούτος. Κλῆρος τούτων εἶναι ἡ κατοχὴ τῶν ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα ζηλεύουσι πάντες, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς φροντίδος περὶ τοῦ ἐπιουσίου ἔρτου, ἡ ἀνεξαρτησία, τὰ ἀξιώματα καὶ ἡ ἐντρύφησις εἰς τὰς ὠνητάς διὰ χρυσοῦ ἡδονάς. Ἀντὶ τούτων ὁμως καταδικάζεται ὁ ψευδευτυχὴς νὰ ζῇ εἰς κοινωνίαν, ὅπου ἡ ὑπόκρισις εἶναι ἀνάγκη καὶ ὁ δόλος ἀμυντικόν ὄπλον ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον ὅσον τὸ ξίφος εἰς τὸν στρατιώτην ».

Εἰς τὴν τοιαύτην ἡθικὴν ἐκπτώσιν τῶν ἀνωτέρων τάξεων, τὴν ὁποίαν ἐγινώριζεν ἐξ ὀδυνηρᾶς πείρας, ἤρесьκετο ὁ Οὐλρίχος ν' ἀντιτάσσῃ εἰκόνα ὅλως διάφορον τοῦ τελείως ἀγνώστου εἰς αὐτόν λαοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)